

*Koi
e
izmishen?*

НИК СТОУН

Превод от английски език
Лили Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Odd One Out*

Copyright © Nic Stone 2018

Published by Arrangement with The Deborah Harris Agency.

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2237-3

КНИГА ПЪРВА

Планът на играта

1

Аз, Кортни Алоушъс Купър IV,
би трябвало да съм
един много тъжен пич

Би трябвало да съм съсипан или ядосан, или разбит, докато влизам в съседната къща и се изкачвам по стълбите до спалнята на най-добрата ми приятелка. Би трябвало да съм смазан, защото след по-малко от месец през първата ми година в гимназията последната ми приятелка ме изрита на улицата като чифт умалели обувки.

Не е ли нелепо, че трябва да спра пред вратата, за да си наложа да организирам действията си ефективно, така че Най-добрата Ми Приятелка да не заподозре? Разтърквам очите си дотолкова, че бялото им да изглежда малко зачервено, провисвам раменете си, свеждам главата си и издавам долната си устна леко напред, за да изглеждам тъжен...

Най-добрата Ми Приятелка дори не вдига поглед от телефона си, когато отварям вратата. Обичайно би трябвало да се обидя, след като толкова се постарях да се правя на тъжен, но точно сега е добре, че очите ѝ са вперени в малкия екран. Тя седи на бюрото си с отворен лаптоп и е облечена само с едно от онези плътно прилепнали потничета с тънки презрамки, а под него няма нищо и забележете – много по-добре сложена е там горе, отколкото са повечето момичета на нашата възраст. Освен това носи *наистина* оскъдни къси панталонки, а не е слабичка и по-надолу. По

думите на нейния Папи: „Само *цици* и *дупе* е това момиче...“.

И не мога да *не забележа*. Опитвам се да не обръщам внимание на нейните *активи*, откакто те започнаха да разцъфтяват, ако позволите да се изразя така, още в седми клас. До голяма степен, защото знам, че *тя* ще ме изхвърли на улицата, ако разбере, че мисля за нея... по този начин. Ала така или иначе, когато я виждам да седи там с изложена на показ светлокафява кожа, напомняща на целунат от слънцето пясък, и с коса, събрана върху главата ѝ в някакво рошаво подобие на кок, изражението ми на „нешастен зарязан пич“ се разкарва като лош навик.

Затварям очи. Гледката вече се е запечатала в паметта ми, но се налага отново да дойда на себе си. С все още затворени очи прекосявам стаята, която познавам по-добре от своята собствена, и се стоварвам върху стария фотьойл, който принадлежеше на баща ми.

Въпреки скърцането на пружините му, *тя* не казва нито дума.

Отварям едното си око – не е със слушалки на главата си. Няма начин да не осъзнава, че съм тук... Усмива се на нещо в телефона си, пише нещо и след буквално две секунди се чува *звукът* на входящото съобщение. Тя се размива на глас.

Аз въздъхвам. Шумно. *Прекалено силно*.

Щрак-щрак-щрак-щрак-щрак-щрак.

– Рано се върна – казва *тя*, без да вдигне поглед.

– Трябва да си облечеш някакви дрехи, Джуп.

– Пфффу! Доколкото знам, ти си на *моя* територия, пеон.

Типично.

– Имам нужда да поговоря с теб – казвам аз.

– Ами говори.

Дрън! Тя чете. Подсмива се.

С кого, по дяволите, изобщо си приказва?

Поемам си дълбоко дъх. Укротявам зеленоокото чудовищно копеле, което беснее в мен.

– Не мога.

Тя ме поглежда през рамо.

– Не ми се прави на интересен.

Господи!

Дори нацупеното ѝ с отвращение лице е гледка, която си струва да видя.

– Ти си тази, която се прави – казвам аз.

– О, добре, извини ме, че имам *нещо* против да влизаш в стаята ми, без да почукаш, предполагайки, че аз трябва да се нагодя към неканеното ти присъствие. – Тя оставя телефона си. – Слава богу! – Обръща се към компютъра си и промърморва: – Проклет патриархат, кълна се!

Усмивам се и оглеждам стаята: неоправеното легло и купищата дрехи, мръсните неща – на пода, близо до дрешника, чистите – в коша до краката на леглото; стария телевизор и видеоплейър, които държи тук заради мен, тъй като никога не ги използва, когато не съм наоколо, или поне така твърди; снимката на тоалетката ѝ, на която сме аз, тя, моята майка и нейните бащи на почивка в Ямайка преди шест години; малката купчинка от сертификати и плакети за обществена дейност и публично говорене, струпани в ъгъла, до които тя „просто не е стигнала“, за да ги закачи върху белите стени.

Никога няма да забравя първия път, когато влязох тук преди десет години: тя беше на шест, а аз бях на седем, и седмица, след като с мама се преместихме да живеем в съседната къща, Джуп ме довлече в тази нейна „територия“, защото искаше „да разбере повече за моята тъга“. Знаеше, че сме се преместили, защото баща ми е умрял – бях ѝ го казал в деня, когато се запознахме. Но *това* беше денят, в който ѝ споделих и подробностите: той бе загинал в автомобилна катастрофа, пътувайки извън града, а аз не бях успял да се сбогувам с него.

Все още мразя да говоря за това.

Плаках, и плаках в леглото ѝ, а Джуп обви слабичките си ръце около мен и ми каза, че всичко ще се подреди. Каза ми, че знае всичко за смъртта, защото нейното зайче Мигси „имало *рак* на

матката и ветеринарят не могъл да го спаси“. Каза ми, че след известно време това няма да „боли толкова много“, но „аз ще бъда твоя приятелка, когато те боли най-много, Кортни“.

И ето я там: Джупитър Чарити-Санчес пред нейния компютър, с тревистозелените ѝ нокти, с по три обеци на всяко ухо и халка през дясната ѝ ноздра, вероятно организираща някакво обществено събитие, което ще донесе „храна и усмивки“ на местните бездомници или пък бойкот на някой важен търговец на дребно в знак на протест срещу лошите условия на труд и ниското заплащане във фабриките в Шри Ланка.

Джуп – моята най-най-добра приятелка във вселената. Силата, огънят, бъдещият лидер на Америка, сигурен съм.

Това е „у дома“. Тя е „у дома“.

– Събра ли дарения от дрехи за кампанията „Дрешникът на Карл“, както те помолих, нещастнико? – казва тя.

Виждате ли?

– Забравих – отвръщам аз.

Тя поклаща глава.

– Толкова си ненадежд...

Дрън!

Тя изсумтява, докато чете този път.

– На кого пишеш съобщения? – питам я, докато въвежда отговора си.

– Ако непременно *трябва* да знаеш, името ѝ е Рей.

– Рей?

– Рей. Нова е. Току-що се премести тук.

– Защо не я познавам?

– Всъщност е второкурсничка.

– Тогава защо *ти* я познаваш?

– Да не съм на разпит в полицията, Куп? – извърща се към компютъра си тя.

Грабвам топка чорапи от коша с чистите дрехи и ги мятам към главата ѝ.

Бинго!

– Извини се! – завърта стола си тя, за да се обърне изцяло към мен. Което, уверявам ви, е благословия и проклятие. Държи се неприветливо. Излишно е да казвам, че умът ми вече не е зает с онази Рей. Всъщност съм много признателен за одеялото, което Джуп продължава да държи метнато през облегалката на фотьойла. В скута ми приятелчето започва да се надига.

Няма за какво да ви благодаря, баскетболни шорти.

Облягам главата си назад и затварям очи. *Нека стане студено, много студено, мили боже!*

– Моля те, облечи си някакви дрехи, Джупитър.

– Абсолютно не – казва тя. – Ако беше почукал, щях да имам възможност да се облека. Но ти не го стори. Така че да го духаш!

Отварям очи, за да я стрелна свъсено. Телефонът ѝ е оставен отстрани и тя пише на лаптопа, вирнала носа си във въздуха.

Значи това е война... очевидно.

– Отказваш ли?

– Стаята си е моя, задник.

– Добре – отмествам одеялото. – Щом не искаш да си сложиш дрехи, ще трябва да се оправяш с мен така, както си седя тук с палатка в шортите си.

– Какво? – поглежда ме тя.

Посочвам скута си.

– О, МИЛИ БОЖЕ! – тя скача от стола, блъсва бюрото, телефонът пада на пода. – Бонус! – И се затичва към дрешника си.

Печееля, печееля, пилешка вечееря!

– Мразя те – казва Джуп, надничайки иззад вратата, докато приключва с обличането.

Аз се смея.

– Не, наистина – тя се появява отново в някакъв стар клин и най-размъкнатия пуловер, който някога съм зървал, тръсва се върху стола зад бюрото си и от очите ѝ с цвят на пчелен мед към мен сякаш политат ножове. – Аз наистина, ама *наистина* те мра-

зя... Не мога да повярвам, че току-що вирна *тоягата* си.

– Чиста биология, Джуп – казвам аз. – Нищо лично.

Кое е вярно в по-голямата си част.

– Ти си такъв задник.

– Не – пъхвам ръце под главата си.

Споменах ли, че обичам да печеля? Просто се надявам телефонът да не звънне отново. Нямам представа коя е тази Рей, но няма да търпя някакво си момиче да разсейва най-добрата ми приятелка, докато аз седя тук.

– Боже, какво не бих дала да изтрия тази тъпа, самодоволна усмивка от лицето ти – казва тя.

– Признай си, Джупитър, любовта ти към мен е толкова необятна и бездънна, колкото всички океани, взети заедно.

– О, боже мой! – поредното връгване на очи нагоре. – Какво правиш тук отново?

– Ъ?

– Тук – казва тя. – Защо си *тук*? Не трябваше ли да си на среща? О! Точно така. Това.

Дълбока въздишка за ефект и сетне:

– Джуп, имам нужда от *джем*.

Джемът е онзи ритуал с песен и танц, който двамата с Джуп изпълняваме всеки път, когато ме зарежат. Кое се случва по-често, отколкото смея да си призная.

– Дори не си сериозен в този момент – казва тя.

– *Джемът*, Джупитър.

– Куп, няма и месец! Какво, по дяволите, се случи?

– Пусни ми *дjeeeeema*!

Тя поклаща глава и се пресяга към лаптопа.

– Ти си невероятен – казва тя, местейки пръстите си по тъчпада и кликвайки няколко пъти, преди да ме погледне. – Готов ли си за втората строфа?

– О, ще бъда!

Когато започва встъпителното соло на баса, за кратко си спом-

ням за моя първи път точно в това положение: Сейди Макгрейди беше скъсала с мен и тогава – преди цели две години – бях наистина разстроен от този факт. Дойдох при Джуп и за да ме накара да се почувствам по-добре, тя пусна песента, която сега блъска в тъпанчетата ми. Джуп е обсебена от Queen, откакто бяхме малки – всъщност единственото нещо, което в действителност е окачила в стаята си, е плакатът на Фреди Меркюри на вратата на дрешника ѝ – така че съм слушал песента хиляди пъти, но до онзи момент не я бях възприемал като джем за силна мъка.

 Първи припев: (дън... дън... дън...) Още един пада в прахта

След последното „още един пада в прахта“ аз скачам от фотъйола, а Джуп от стола при бюрото си и двамата се озоваваме един до друг за своя брейк танц на втората строфа.

Ръцете широко разтворени, главите отметнати назад, кръстосване на ръцете върху гърдите, после клякане... поглед наляво, след това надясно, сетне наляво, след това надясно, скачане нагоре, кръстосване на краката и завъртане в полукръг... дясната ръка е върху дясната буза на дупето, лявата – върху лявата буза на дупето, чупка в кръста и разклащане, разклащане, разклащане... десен крак напред, завъртане напред, свиване на пръстите като пистолет, стреляне високо, „дай пет!“.

Докато припевът звучи отново, аз обвивам ръката си около кръста на Джуп, дръпвам я и заедно се строполяваме върху фотъйола. Стисвам я здраво, поставям брадичката си на рамото ѝ и въздъхвам. Тя винаги е така... уютна.

И ето, чува се дрън!

Тя се опитва да се надигне.

Не се получава.

– Да, ама не – държа я с всички сили. – Аз имам нужда. Рей може да почака.

Тя въздъхва и се отпуска.

– Благодаря – казвам аз.

- И какво се случи? – тя слага ръцете си върху моите.
Мога да остана така завинаги, просто отбелязвам.
- Ти – казвам аз.
- Аз ли?
- Ти. Отново.
- По дяволите, не мога да повярвам – тя избутва ръцете ми, за да може да се изправи, и този път аз я пускам. – Какво им има на тези момичета?
- Те просто не могат да те задминат, Джуп. – Очевидно е, че и аз не мога. Но естествено, не изричам и това.
- Нелепо е – тя пак сяда пред лаптопа си. – Сигурно са наясно, че по-скоро бих спала с тях, отколкото с теб, нали?
- Думите ѝ направо ме жилват. Не би трябвало, разбира се – единственият килер, в който Джуп някога е прониквала, е този, в който току-що се преоблече – но усещането е факт.
- Надявам се, че не планира да спи с тази Рей...
- Покашлям се.
- Няма значение, Джуп. Те се чувстват застрашени.
- Тя поклаща глава.
- Е, какво каза тази?
- Нещо в смисъла на: *„Явно между вас двамата се случва нещо и това е отвратително“*.
- Почакай – тя пак се завърта в стола си и вдига глава. – И как точно това би било „отвратително“? Хетеро нормата все още е много...
- *Нормативна*. Знам. – Защото тя го повтаря през цялото време, въпреки че е излишно. – Убеден съм, че се е мъчела да се почувства по-добре. Какво мога да кажа, Джупс? Независимо от твоите предпочитания тези момичета май не могат да се справят с обстоятелството, че имам прекрасно момиче за най-добра приятелка.
- Не ме наричай прекрасна, Куп. Странно е.
- Вярно е.
- Съжалявам.

– Е, съжалявам, че не се е получило – казва тя. – Тази беше и доста секси. Удивително съотношение между талията и ханша.

– Вярно.

– Вие двамата смогнахте ли да... – тя издава с устните си звук като от изхвърчане на коркова тапа.

Толкова е недодялано.

– Не, Джупитър.

– Все още се пазиш за мен, а? – и ми намигва.

Относно това: обрекох девствеността си на Джуп, когато бяхме в седми клас... когато за първи път почувствахме истински полови-те си инстинкти. Нейният отговор? „Пфу, Купи, *отвратително!*“

И не. Не съм нарушил обета си, макар че Джуп винаги си е падала само по момичета и вероятно сексът между нас никога няма да се случи.

Обърнете внимание, казах *вероятно*.

Да, аз съм идиот.

Предполагам, че сега може да забележи малоумието, изписано на лицето ми, или нещо такова, защото се смее. Кое то причинява болка в стомаха ми. И ето че се усещам като някакъв пълен задник.

Дали проумявам, че е глупаво да имам тайни чувства към моята харесваща момичета най-добра приятелка, както и да искам да изживея своя първи сексуален опит със споменатата най-добра приятелка? Да. Но напомнянето на подобна глупост не ме кара да се чувствам твърде добре.

И докато преди се преструвах на тъжен, сега у мен има истинска тъга.

– Това е гадно, Джуп.

Логично, *тя* мисли, че говоря за раздялата.

Тя издава напред устната си, после става и се навежда, за да ме измъкне от фотьюйла.

– Имаш нужда от прегръдка, Кортни Купър – казва тя. Отиваме до леглото ѝ и аз лягам по гръб. Тя се мушва под ръката ми, обляга главата си на гърдите ми, носът ѝ е заврян точно под бра-

дичката ми, прегръща ме с ръка през кръста и отпуска бедрото си върху моето. – По-добре ли си? – Пита тя.

Това.

Именно заради *това* дойдох тук. Ето заради *това*, когато момичето, чието име вече избледнява в паметта ми, ми каза, че е приключило с мен, аз въздъгнах с облекчение. Изкарах почти месец без *Това*. Дори моята най-добра приятелка да е гей, очевидно не върви да се гушкам с нея, докато имам приятелка, но сега, когато съм свободен, мога да получа *Това* отново.

Надзъртам към забравения телефон под бюрото и пропъждам всичките си неприятности. Оставям нейния така-характерен-за-Джупитър аромат, който в момента е изцяло *мой*, да ме отнесе.

– Да – казвам аз. – Много по-добре.

– Няма винаги да е така, Купи – казва Джуп. – Един ден ще срещнеш момичето на своите мечти и двамата ще си паснете като парченца от пъзел. Няма повече да те зарязват.

Усмиввам се и целувам челото ѝ точно както направих, когато лежахме така за първи път преди девет години. Втори клас: Джуп беше на седем, а аз на осем; един ден влязох в стаята ѝ и я намерих да плаче в дрешника си. Щом ми каза какво се е случило – някакъв гаден петокласник я бе нарекъл „тъпа лесбийка“ – я попитах дали има потребност от прегръдка, защото, мда, прегръдките *бяха са!* най-доброто лекарство за всички форми на неразположение.

Факт: бях по-едричък от тесногръдия минифанатик – винаги съм бил едно от най-едрите деца в училище, – ето защо му сритях задника на следващия ден и бях напълно отстранен от училище. Струваше си, като се има предвид, че оттогава Джуп не е чувала хомофобска обида.

Останалото, както разправят, е история.

– Какво мога да кажа, Джупи? – додавам аз. – Понякога печелиш, понякога губиш.

2

Ароматът в ноздрите ми на неоправдано скъпия гел за къдрава коса на Джуп винаги бележи началото на свършено утро

По дяволите кафето! Когато Папи почуква на вратата и се провиква: „Джупитър! Ставай!“ в шест и половина и аз долавям полъха на „Манука Хъни & Мафюра Ойл“ – питайте ме колко пъти съм бил изпращан да сменям продукта вместо нея – вдишвам наистина дълбоко и се усмихвам. Някаква тежест се вдига от гърдите ми и лявото ми бедро, а сетне от лявата ми страна просветва лека светлина. На бузата на Джуп има червеникава вдлъбнатина от мястото, където е лежала върху някаква гънка на фланелката ми, а косата ѝ цялата е бухнала.

– Първо аз взимам душ – казва тя с прозявка.

Аз прокарвам нервно език по зъбите си, въпреки че все още се усмихвам.

– Но ти *винаги* взимаш душ първа.

– Къщата си е моя, глупчо.

Като си помисля колко често с Джуп сме се събуждали с преплетени крайници през последните десет години – когато бяхме по-малки, това можеше да включва легло, диван, под, крепост от възглавници, „палатка“ от плажни кърпи или пълна с плюшени животинчета вана, а откакто всички знаят, че Джуп харесва момичета, родителите ни никога не ни спираха да спим заедно – ве-

роятно сме си разменяли точно тези думи няколко хиляди пъти.

Все още се усмихвам.

– Кажу ми на Татко, че си тук, за да приготви достатъчно овесени ядки – казва тя. – Бездънна яма, която ще погълне всичко до последната трошица.

Тя се смръщва престорено, после се протяга и става – невероятна гледка, между другото. Взима някои неща от купчината с чисто пране на излизане от стаята.

Така се ознаменува завръщането ми към живота на най-желания ерген в гимназията „Дикейтър Хай“.

Ето как се завърта цикълът на живота ми: ще бъде свободна птичка за известно време – може би месец, месец и половина – и отначало това ще е страотно, защото ще мога да прекарвам цялото време, което искам, като просто си живея Джуп-и-Куп живота. Независимо от нейния аз-ръководя-вселената график Джуп винаги намира време за мен: пишем си домашните заедно; гледаме стари филми; играем баскетбол един на един в алеята за колата ми; возим се безцелно със старото BMW пета серия, което споделяме; полагаме доброволчески труд; играем на настолни игри или на карти; упражняваме моите мажоретни поддръжки.

Споменах ли, че съм в мажоретния състав? С двама от съотборниците ми от баскетболния тим сме в училищния мажоретен състав на футболния отбор. Нещо такова ни държи във форма по време на футболния сезон и се оказва, че момичетата тук наистина харесват момчета в мажоретния състав. Джуп отказва да „участва публично в подобна дейност, която до такава степен е изложена на мъжки погледи“, но пък ми позволява да я подхвърлям в задния двор. Тежи поне седем кила повече от най-тежката волтижорка в нашия състав, така че тренировките с нея превръщат подхвърлянето на онези мацки във фасулско занимание. Не й казвайте, че използвах думата *мацки*.

По принцип, когато съм необвързан, с Джуп се забавляваме заедно, като просто сме самите себе си.

Ала някъде между четвъртата и шестата седмица тя започва непрестанно да ми дудне: „Купи, прекалено голям улов си, за да прекарваш толкова много време с мен, и то при положение, че има цял един свят от подходящи за теб хетеросексуални момичета“.

Това е като нож, забиг в шията всеки. отделен. път.

И отново, знам, че тя си пада по момичета. *Всички* знаят, че Джуп си пада по момичета. Но се чувствам смазан *ВСЕКИ* проклет път, когато чуя: „Куп, трябва ти приятелка“, да излиза от устата ѝ.

Така че се цупя в продължение на няколко дни, а сетне се съвземам, оживявам се и си намирам някое ново гадже. „*Този път ще бъде различно*“, напомням си в началото.

В рамките на седмица или две вече съм с нова дама под ръка. Няма повече Джуп-и-Куп. Вече е Куп-и-Йохана или Куп-и-Кейтлин, Куп-и-Тамика или Куп-и-Куен. И момичетата винаги са страхотни.

Но в сравнение с Джуп-и-Куп?

Това, което никой не знае за мен: въпреки че съм висок метър и деветдесет и три, тежа деветдесет и пет килограма и играя на позиция комбо гард – не ми си ще да се хваля, но съм на второ място в щата и в осми клас започнах да получавам обаждания от разузнаващи за колежи треньори – та аз, Кортни Алоишъс Купър IV, абсолютно се ужасявам от момичета, които не са Джупитър Чарити-Санчес.

Нямам *никаква представа* как да бъда добро гадже. Прекарах целия си живот, наблюдавайки успешната романтична връзка между двамата бащи на Джуп, които напълно приемам и за свои бащи, но единствената добра хетеросексуална връзка, която някога съм виждал, беше на родителите ми. И докато бе ясно, че татко обича мама повече от всичко друго, аз бях прекалено зает да играя с леко конструктора си и разни подобни глупости, за да схвана и науча практическите подробности.

Търся онези момичета, към които мисля, че имам шанс да развия истински чувства, но след това те стават абсолютно странни, с ококорени очи и изпълнени с очакване. Следващото нещо,

което знам, е, че съм затрупан с тревожни въпроси: *Целувката по челото прекалено приятелска ли е? Трябва ли да я държа за ръка пред хората? Как стои въпросът с публикуването онлайн на наши снимки като двойка? Трябва ли да заобикалям, за да ѝ отворя вратата на колата си?* Разбирате ли, момичето, с което съм прекарал най-много време, би ме срязало, ако се пробвах да му отворя някоя врата. Нямам енергия за тези глупости.

Опитвам се да бъда много любезен и романтичен като Хъмфри Богарт – колекцията на баща ми с филми на Богарт, видеокасетофонът, на който ги пускаше, и фотьойлът, на който обикновено седяхме и ги гледахме, всичките сега в стаята на Джуп, са трите неща на татко, които мама ми позволи да запазя – и веднъж или два пъти съм гледал филми с Богарт само за да изучавам начина, по който героите му се отнасят с дамите...

Но после се усещам като измамник и започвам да копнея за това място/човек, където/с когото мога просто да бъда себе си. Умът ми се рее нанякъде, докато съм на срещи, или ставам прекалено докачлив с Джуп в училище, или пък се обърквам и се обръщам към момичето, с което съм в момента, с „Джупитър“.

Тогава гаджето ме зарязва.

Най-дългата ми връзка продължи петдесет и три дни.

Какво правя след това?

Пусни джема.

След занятието на мажоретния състав в понеделник следобед с приятелите ми отиваме в стаята за тренировка с тежести. Джеси Кокс, мощно крило, по-известен като Голи, тъй като той е сертифициран гигант, но *Голиат* е твърде трудно за скандиране, изследва наболата си брада в широкото колкото цялата стена огледало, а Бритън Гриър, стартираш пойнт гард и дребосък със своите точно сто осемдесет и три сантиметра, единственият бял пич в нашето трио (макар че „не звучи“ като такъв), ме наблюдава на лежанката за вдигане на тежести.

Правя втората си серия, когато Голи подхваща новината на деня:

– Ей, Куп, какво стана с теб и момичето ти, брато? Мислех си, че нещата вървят добре?

– Да бе, бра* – напоследък Бритън се е вманиачил да се обръща към всичките си приятели с названието за женско бельо.

Нямам никаква представа.

– Какво да ви кажа? – отвръщам им аз. – Предполагам, че не съм успял да отговоря на очакванията ѝ.

Голи идва и застава до Бритън, така че и двамата ме зяпат отгоре, докато правя последната си серия.

– Моля те, кажи ни, че си забил поне веднъж – казва Бритън.

Оставям щангата на стойката.

– Тя да не е кенче с бира бе, глупак!

– О, по дяволите! Пак се почва с тези феминистки глупости. – Голи врътва очи, докато прибавя по един двадесеткилограмов диск от всеки край на пръта. Аз се изправям и той заема мястото ми на лежанката.

– Кой, по дяволите, щатски шампион по баскетбол би дрънкар такава глупости? – казва Бритън. – „Тя да не е кенче с бира?“

– Питахте дали съм забил...

– Знаем какво имаше предвид – това идва от Голи. – Просто... – Той поклаща глава, след това изтласква щангата във въздуха и започва своята серия повторения.

– Просто какво? – питам аз.

Голи завършва първата си серия, сяда и се извърща към мен.

– Куп, ти си в разцвета на силите си, брато! Мацките те боготворят.

– Именно! – казва Бритън и се премества при комбинираната стойка. – Ти си като божество и дори не се възползваш от това!

– Схващате ли, точно там ви е проблемът, момчета – казвам аз. – Нито един от вас не цени присъщата стойност на жените

* От англ. ез. *bra* – сутиен. – Б. пр.

като човешки същества.

– Куп, *чуваш ли се* какви ги плещиш в този момент? – казва Бритън.

Голи се изправя, за да добави още дискове към щангата.

Виждате ли? Истински Голиат.

Той ляга отново за втората си серия.

– Мотаеш се с Джупитър *прекалено* много, приятелю.

– Вие, задници такива, нали наистина осъзнавате, че част от причините момичетата да ме харесват се корени в това, че знаят, че ще се отнасям към тях с най-голямо уважение?!

– Брато, ние не ти казваме да проявяваш *неуважение*. Но не ни разправяй, че тези момичета не ти предлагат облаги. Твоята глупост ги *отказва*!

– Правилно – идва от Бритън. – Повтаряй си колкото искаш, че тези сладурани харесват тъпотииите за любезното момче, само че те не пренебрегват факта, че си един от най-добрите гимназиални баскетболисти в щата. А може би дори от цялата нация.

– *Освен това* изглеждаш като по-малко напумпаната голобрада версия на оня пич, който пази моста дъга във филмите за Тор – казва Голи. – С кафявата кожа и някак по-светлите очи... Жените обичат тези глупости.

– Не става дума само за външния вид, Голи.

– Той е безнадежден, брато – това е от Бритън. – Така се получава, когато един хетеросексуален пич е отгледан от двама гей мъже и има за сестра феминистка, която пък не харесва пичове.

– Чакайте, значи това, че *ценя* момичетата, е проблем? И не намесвайте „сестра“ ми...

– Хм! – от Голи. – „Сестра“, ама друг път! – Той сяда. – Куп, мислиш ли, че не знаем, че си лудо влюбен в Джупитър Санчес, брато?

– Не може да се каже, че те обвиняваме – Бритън се приближава и сяда до Голи на лежанката. – Момичето ти е хубаво като добре отлежало вино.

Явно ще играем двама на един.

– Такава си е, приятелю – от Голи. – И има една такава усмивка...

– И цялата тази къдрава коса...

– И онези сияещи очи и сочни устни...

– И *голяяяямо* дупе, бра...

– ХЕЙ! Задници, мерете си приказките и помислите!

Голи започва да се хили. Кое то неизменно е интересно преживяване, тъй като той представлява висока двеста и четири сантиметра и тежаща 108 килограма махагонова стомана, но се смее с някакъв писклив кикот като хиена.

– Просто си признай, Куп – казва Бритън. – Твоята доведена сестра лесбийка те възбужда.

– Тя не ми е доведена сестра.

Голи прихва още по-силно. На ръба е да се просълзи от смях.

– Куп, от колко време се познаваме?

Кръстосвам ръцете си и пресмятам.

– От седем години.

– И за тези седем години колко пъти сме водили разговор за момичета, който не е стигал накрая до Джупитър?

– Откъде, по дяволите, да знам, Голи? Момичетата до голяма степен са *единственото*, за което говорим.

– И *всеки път*, когато говорим за тях – независимо дали става дума за това, че аз правя секс, или че ти си зарязан, или че Бритън го изиграват...

– Ей, я стига си се хилил като хиена, бра!

Голи пак започва да се киска.

– Искам да кажа, че независимо от това как/кога/защо се подема разговорът, той винаги завършва с думите на Куп: „Е, мисля си, че е добре, че си имам Джуп!“, но изречени с онзи негов изненадан и накефен глас.

Едва забележимите руси вежди на Бритън се смъкват надолу.

– Знаеш ли какво, може и да си прав!

– Знам, че съм прав – казва Голи.

– Вижте, знам, че вие, момчета, вероятно ревнувате – казвам аз, – но Джупитър Чарити-Санчес наистина е моята най-добра приятелка.

– Чуваш ли го как произнася името ѝ? – Бритън сръчка Голи с лакът.

Голи сплита пръсти под брадичката си и започва да пърха с мигли.

– Джупитър Чарити-Санчес... – въздишка.

Тъпак!

– Ей, и двамата може да целунете черния ми задник.

– Е, ние всички знаем, че Джуп никога няма да го стори – казва Бритън.

– Брит, дори Джуп да беше хетеро, пак нямаше да целуне черния задник на Куп.

– Както и да е – казва Брит. – Схващате какво имам предвид.

Голи поклаща глава, но все пак заявява:

– Той е прав, Куп. Знам, че все още имаш някаква надежда, че Джуп ще се събуди една сутрин, копнеейки за кобрата в панталоните ти, но трябва да се откажеш от това, човече.

– Дори не иде реч за тов...

Голи вдига ръката си с размер на бейзболна ръкавица, за да ме прекъсне.

– Куп, не си въобразявай, че не забелязваме как саботираш всичките си връзки, за да можеш да дотърчиш обратно при Джупитър. Може да заблудиш всички останали с тези глупости за тъжното изоставено момче, но ние те познаваме.

– Вярно е – казва Бритън. – И наблюдавайки как един здрав и прав млад човек с твоята фигура и потенциал е зациклил по момиче, което *никога* няма да има? Трудно е да гледаме това, човече!

Какво, по дяволите, мога изобщо да отговоря? Очевидно не мога да го отрека. В офиса на Татко Трой Чарити има един плакат, на който пише **НАЙ-ВАЖНИЯТ ЧОВЕК, С КОГОТО ТРЯБВА ДА БЪДЕШ ЧЕСТЕН, СИ САМИЯТ ТИ.** Той твърди, че плакатът

е там, за да му напомня за живота му, преди да покаже открито своята сексуална ориентация, но аз определено се старая да прилагам посланието на практика.

Просто е трудно да се преглътне това „никога“.

– Нямам и най-малка представа какво да правя, момчета – отпускам брадичката си аз, защото мога да доловя трепкането в ъгълчетата на очите си. И макар да съм израснал сред мъже, които подчертаваха, че няма нищо лошо в това един мъж да пролее някоя и друга сълза, да плача във фитнес залата пред приятелите си е нещо, което предпочитам да не върша.

– Добре, домъкни си задника тук – казва Голи. Двамата с Бритън стават и обгръщат с ръце раменете си, оставяйки празно място, и аз да се присъединя към тях за тройна прегръдка.

След като се вмъквам при тях, Голи казва:

– Значи, това, от което се нуждаем тук, е план на играта. Куп е в затруднено положение и се налага да го измъкнем от него.

– Да... да... – идва от Бритън. – Чувствам го.

Той започва да се полюшва, сякаш сме в последния си таймаут по време на някой тежък мач. Така че, естествено, и Голи започва наистина да го усеща и да се люлее, а следващото нещо, което знам, е, че и аз се полюшвам като хипнотизиран.

Време е да потегляме, бейби.

– Значи, ето какво си мисля аз – казва Голи. – Куп, ти трябва да разучиш ходовете на Джупитър. Разбери какво прави, какво казва, как го казва и как го върши. Всичко онова за нея, което те оплита в тази игра... и разни подобни дивотии. Тя прави за теб нещо, което другите момичета не правят, и ние сме наясно, че не става въпрос за „чук-чук“, тъй като ти не получаваш нищо такова от нея. Наистина е необходимо да помислиш.

– Да, да – кимвам аз, докато се полюшвам. – Мога да го направя.

– Записвай си всичко, за да знаеш какво действително ти е нужно в една жена. Какво ще те кара да се връщаш при нея, схващаш ли?

– Голи, не ми се ще да те открехвам, но това, за което при-казваш в този момент, са истински момичешки глупости – казва Бритън.

Голи не спира да се полюшва.

– Имам пет сестри, ехо? Три от тях имат добри взаимоотношения с гаджетата си. Виждал съм ги да вършат тези глупости, така че това очевидно работи. Ако не чаткаш Плана на играта, замъкни малкия си задник на скамейката.

– Добре, бра, дявол да го вземе! – *Люш-люш-люш*. – Не е потребно да си толкова рязък.

Голи продължава:

– Куп, след като съставиш Наръчника за стратегии на отбора Джуп, можеш да правиш справки в него, когато срещнеш *подходящата* перспектива. Защото не можеш просто да избереш някое сладко момиче, което е свободно, опитвайки се да насилваш чувствата си, брато.

Как така този огромен пич знае ТОЛКОВА МНОГО за моя живот?!

– Добре, добре – дишам тежко аз. Истински *задъхан*. Адреналинът приижда. – Да намеря реална перспектива. Да се консултирам с Наръчника на играта.

– Междувременно запази ергенската си карта, но стой *далече* от Джупитър.

Спирам люшкането и се изправям.

– Ъ?

– Чу ме, брато – казва Голи. – Вече никакво *Джуп-и-Куп* или както там, по дяволите, го наричаш. Престани да се мотаеш постоянно в къщата ѝ, да се гушкаш и да гледаш филми, и да спиш с нея, и разни такива тъпотии.

Да, те са наясно. Изпуснах се и им разказах за нашите доста чести преспивания с Джуп, когато рамото ми се беше схванало от това, че тя цяла нощ бе лежала на ръката ми, и постоянно изпусках ударите при скок за спорна топка миналия сезон.

– Я чакай! Защо трябва да стоя далече от Джуп? – И защо се чувствам така, сякаш той току-що ми е казал, че трябва да си отрежа топките с пластмасов нож за масло?

– Ти сериозно ли сега го попита това, Куп? – казва Бритън.

– Куп, знаеш ли основната дефиниция за глупост? – интересува се Голи.

– Ммм...

– Това е да вършиш едно и също нещо, но да очакваш различен резултат...

– Почти съм сигурен, че това е *лудост*, бра.

– Глупост, лудост... – казва Голи. – Въпросът е: как очакваш да се изчистиш, ако продължаваш да се дрогираш, човече?

– По дяволите, Голи! Това беше дълбоко – казва Бритън.

Дълбоко. Като дъха, който трябва да си поема точно в този момент.

– Какво, по дяволите, възнамеряваш да сториш, ако тя си хване момиче за гадже, Куп? – идва от Голи.

Дрън! Радостта, обзела цялото ѝ лице, когато пишеше на телефона си онази вечер, изниква в главата ми. Все още не знам коя е тази Рей – мъчил се бях да не мисля за нея, – а и оттогава не съм виждал Джуп с телефон в ръка, но все пак... Какво *ще* направя, ако тя си хване някое момиче за гадже?

Когато си хване момиче за гадже. Защото това непременно ще се случи в крайна сметка, нали?

– Ще минем и по този мост, когато стигнем до него – казвам аз.

– Бра, ако все още изгаряш по нея така, както сега, то всеки мост, върху който стъпиш, ще избухне в пламъци – казва Бритън.

– Отвори си очите, Куп – казва Голи. – Джупитър *никога* няма да изпита чувствата, които ти изпитваш, брато. *Никога*. Осъзнаваш ли го?

Да...

Не.

Може би?

По дяволите!

– Да. – По дяволите! – Осъзнавам го.

– Повтаряй след мен: Джупитър Чарити-Санчес никога няма да бъде моя жена.

– Джупитър Чарити-Санчес няма да... – спирам. Поемам си дълбоко въздух и пробвам наново: – Джупитър Чарити-Санчес няма нико... – О, проклет да съм, не мога да го изрека!

Ето че сега ръцете ми са върху коленете ми и се кълна, че току-що си спретнах самоубийственото бягане като в Doom 3.

– ХАЙДЕ, БРАТО! – Голи прибягва до окуражителната интонация в гласа си. Това ме кара *наистина* да се чувствам така, като че сме на игрището.

– Добре, добре – подскачам на пръсти и разтръсквам китките си, докато завъртам главата си от едната страна на другата. – Кажй го пак, Голи...

– Готов ли си?

Време е за атака. Време е за атака.

ВРЕМЕ ЗА АТАКА, КУПЪР!

– Готов съм.

Голи:

– Джупитър Чарити-Санчес никога няма да бъде моя жена!

Аз:

– Джупитър Чарити-Санчес *никога* няма да бъде моя жена!

– По-силно!

– Джупитър Чарити-Санчес **НИКОГА** няма да бъде моя жена!

– НЕ ТЕ ЧУВАМЕ, КУП!

– **ДЖУПИТЪР ЧАРИТИ-САНЧЕС НИКОГА НЯМА ДА БЪДЕ МОЯ ЖЕНАААА!**

– О, да! – Бритън и Голи блъсват гърдите си един в друг и после ме плясват по задника.

Нямам представа в какво се забърквам.